Mohai V. Lajos

Utószó egy posztmodern kritikához

„A szent poesis néma hattyú,
S hallgat örökre hideg vizeken.”
Berzsenyi Dániel

Kicsinyítés, nagyítás,
criticai tractus
az eminens műítész
posztmodernül harangoz.

A *klasszikus modernség*
avas költészet nála,
ő posztmodernül lázad:
a ferde tájkép bán(t)ja.

Így *ma* költő nem beszél,
a *múlt* örökhagyása,
mit beleng a szenzuál
plein air sugárnyalábja.

Kicsinyítés, nagyítás,
a műgond mit se számít,
gyanús számára mindaz,
mit franc-hagyomány állít.

A posztmodern műítész
halandzsa-alkímiája
kicsinyítés, nagyítás
a dogma ritmusára.

Mert oda nem férkőzhet
a líra aurája,
kizárja a *költő-ént*
poszttudós *doctrinája.*

PS.
A múlt is gyakran vétett
fekete fals beszédet,
sánta a pegasus-ló
mint Musa-kertbe lépett?

A Kölcsey-késélnek
Berzsenyi látná kárát?
Szárny nélkül nincs poéta,
s ha ihlet se pólyálná!

Porcelán közt elefánt:
táncol a Kemény Zsigmond.
Így lyuggatja ki hírét
Gyulai főkolompos.

Mindig köröz a falka
a vér-áldozat fölött.
Mint a vijjogó vércse
híg meredélyek között.